

Brussel, September 2005

Beste,

De voorbije zomer waren we te gast op festivals in Avignon, Marseille en Wenen en daarna bezochten we de Biënnale van Venetië. Ik moest vaak denken aan de uitspraak van Michel Houellebecq: "Die sfeer van ontbinding, van troosteloze afgang die om hedendaagse kunst hangt, grijpt je uiteindelijk naar de strot; dan kun je terugverlangen naar Joseph Beuys en zijn voorstellen vol generositeit. Wat niet wegneemt dat die kunst ons een genadeloos exact tijdsbeeld geeft. [...] De hedendaagse kunst maakt me depressief maar ik beseft dat er geen beter commentaar op de huidige stand van zaken bestaat." (Uit Kunst als afschillen, een essay uit De koude revolutie.)

Ik geloof dat de depressiviteit die opgewekt wordt door de hedendaagse kunst niet interessant is. Ik ben ervan overtuigd dat die depressies enkel voorkomen in de verwende westerse middenstandskunst. Men mag niet vergeten dat bijna alle kunstenaars die eind jaren zestig, begin jaren zeventig met overtuiging hun eigen zelve kapot maakten met het slikken van pillen, het in zichzelf snijden met messen en het drinken van ammoniak, zelfmoord hebben gepleegd of gek zijn geworden. De meeste van hen werkten in stilte, bijna ondergronds en verdwenen. Nu laat Vandekeybus een danser in zichzelf snijden in de grootste schouwburgen en censureert zichzelf. Net zoals Fabre niet 'liet' pissen in het Palais des Papes in Avignon.

Het is niet de censuur die me verontrust maar de verontwaardiging die daar op volgt. Die verontwaardiging wijst op kortzichtigheid. Alsof de subversiviteit van kunst nu zowaar een centrale plaats heeft ingenomen in onze maatschappij. Niets is minder waar. Radicale kunst is duister en vol energie en grijpt plaats in de allerkleinste plaatsen van onze ziel. Niet in een overvolle schouwburg waar burgerlijkheid de maatstaf is. Shakespeare had dat al begrepen. Toen hij besloot zich terug te trekken uit het theater, was dat niet omwille van censuur of depressie, maar om sociaal-economische redenen: bij koninklijk besluit mocht theater niet meer gratis zijn. Nu vinden we het normaal dat een voorstelling over de vierdewereld problematiek zijn ticketprijs verdubbelt omdat de uitkoopsom te hoog is (zie Wolf, de superproductie van de man met zestienhonderd medewerkers Mortier).

Ik ben ervan overtuigd dat de snelle wijzigingen van onze morele codes de avant-garde in kunst achterhaald heeft. Er is een enorme drang naar zekerheid. Het succes van De kamer van Isabella heeft voornamelijk daarmee te maken: de toegankelijke openheid van de performers, de muziek en het lineaire verhaal geven het publiek een 'vals' gevoel van zekerheid. Maar toch weet ik dat die voorstelling noodzakelijk is. Ik beseft meer dan ooit dat het voor kunst moeilijker en moeilijker is om de juiste functie/herdefinitie te vinden. Voor mij is het sleutelwoord 'menselijkheid'. En die menselijkheid wordt te vaak verward met toegankelijkheid.

Gegroet,

Jan Lauwers

Chunking brengt eindelijk haar Belgische première te Mechelen 2005, Stad in vrouwenhanden ('t Arsenaal) op 1 oktober. Daarna komt deze voorstelling naar het Kaaitheater (Brussel), waar het werk van Grace Ellen Barkey te zien zal zijn op 14 en 15 oktober. **Chunking** ging in première in Essen en was daarna op tournee naar Amsterdam en Marseille. Een greep uit de kritieken:

"[...] een fris weerbarstige voorstelling in een anarchistische punkpolonaise met 'campy' weerhaakjes. Bijzonder verkwikkend. [...] Knap is het dat choreografe Grace Ellen Barkey ons heel organisch van dwingende gekte naar een onontkoombaar soort van somberte leidt." *TROUW*, "Aanstekelijk copulerende mensenkluwen als dressuur", Sander Hiskemuller, 23/05/05

"Chunking is een speelse mix van danstheater, performance en beeldende kunst, waarbij de

aantrekkelijke vormgeving beeldbepalend is. De combinatie van frivol hedonisme en decadent anarchisme lijkt verwant aan het werk van kunstenaars zoals Micha Klein en Joep van Lieshout: grappig en wrang tegelijkertijd. Dat wordt door de spelers in deze fantasierijke luthof goed neergezet."

NRC HANDELSBLAD, "Een mimische copulatieact", Isabella Lanz, 21/05/05

"Het scherpe slotwoord laten we aan Jan Lauwers: "Chunking is een ongrijpbare lichthysterische voorstelling." En daarom juist kijken we er zo graag naar."

LES INROCKUPTIBLES, "Chunking express", Fabienne Arvers, 20-26/07/05

"Wat er opgewekt werd, was amusant, ongewoon, erotisch, lustvol, vol humor, absurd en bizar – zo dus kleurrijk – en voerde doorheen heel het register der sensualiteit."

WAZ, *Wekroep* voor het onderbewustzijn, DG, 18/05/05

De kamer van Isabella ontving op woensdag 15 juni in Frankrijk de prijs voor de beste buitenlandse voorstelling in de categorie dans. Deze prijs gaat uit van het "Syndicat professionnel de la critique de théâtre, de musique et de danse", kortom de verenigde Franse pers. Viviane De Muynck nam deze prijs in ontvangst. Ondertussen toert deze voorstelling druk verder dit najaar. In 2006 staat er alvast een intercontinentale tournee op het programma naar Perth (UWA Perth International Arts Festival te Australië).

We waren deze zomer op het veel besproken Festival van Avignon met **Needlapb 10**. Onze beperkte aanwezigheid is niet onopgemerkt voorbij gegaan.

"Wellicht is dit wat Avignon nodig had: een gedeeld moment. [...] Na 'De kamer van Isabella', de cultvoorstelling van het festival in 2004, komt hetzelfde gezelschap van acteurs/dansers/musici terug, nog steeds even mooi, nog steeds even magnetisch."

LE MONDE, "Het uiterst zachte geweld van Needcompany", Fabienne Darge, 20/07/05

Op 12 oktober is **Needlapb 11** te gast in het Kaaitheater (Brussel).

We verwelkomen ook Sigrid Bousset die Needcompany komt ondersteunen voor publicaties en artistieke strategie.